

ACC. N:R

M.

9749: 1-41.

Tillägg sid. 21a.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap:

Småland

Upptecknat av:

P. Rasm.

Härad:

Kummeto

Adress:

Törlap, Ragan

Socken:

Berga

Berättat av:

Uppteckningsår:

1942

Född år

1881

i

Törlap

Konstnärsskolan

Fattig-
konstnär

Född år 1800 - 1805

Skriv endast på denna sida!

Örskola vardagsreda.Slöjden.

(Slut av 1800-talet).

Uti jula månad ingått
gällde det för iordningställande
Christadomen i den mån på inte
redan hade fått under de närmast
följande dagarna. Därför gammal
satt sig skulle varje hantver-
kare kunna slöja vad som
behövdes i redningsväg och kom-
pletta och reparera allt i den
vägen. Inte alla voro på pass
kunniga att de förutskickade tillver-
ka allt i den egna verkstaden,
men då beställde man vad

Med dem behövdes hos cykelsmän
eller och inköptes redskapen på
maskinaden. Där var släpkmän,
ring och man tillverkade gjäls hör-
nbanden (i kökshäarna), liesskap, li-
band, räfsor, byrden, hölänger m.m.
Det som inköptes där i den delen
var liassa, som skullos i i Lyng-
by som maskinad av liessmeden
Falk: Liassarna, sanna samt
bäst. De var i släp redskap
fordrades det flera exemplar i reserv,
så att när något gick sönder
och blev obrukbart, så hade man
ett annat att tillgripa i stället.
Med räffelpinnar gick man vara
bra försedd. By de bröts gärna av
och om det var fört, så fälls de

spåra ut. Råpschunden bröts också
ofta eller gick ut, men då kunde
man ju "gästgiva" ett par timmar om-
gen. Man mestade ju gärna verktyg
under arbetets gång när på ångar-
na och visade där mindre repara-
tioner av redskapen vid förfallande
behov.

Medan mannen sålunda re-
stade för slätten, hade också kvin-
norna sina förberedelser för detta ar-
bete att utföra. Man hade mycket
långt bröd för detta ändamål på den
tiden. De kvinnorna som varit borta
från Gungby gästgivarställe, be-
räddade att hon hade tillagat ett
stort bak för köket. Då blev
den Gungby maskinad till vilken

man måste på sedvanligt sätt
även i brödså, men det blev den
gången så stor tillrämmning av
gäster i gästgivaregården, att
även brödet som tillagades för hösten
gick åt. Nu var det ingen annan
räd för husen än att, brödet som
kom var efter det ansträngande
arbetet i gästgivaregårdens kök
under marknadstagen, sätta nytt
bak för slätten, som skulle börja
medelbart därefter och fick här
där arbeta med bak. Stället
fick så vila under natten efter
marknaden. Bredvid köket fanns
till så ordna med för hösten. Under
den slätten i nyss och andra
utgångar använde man sig av

5
sänkelic. In detta ändamål En
samm. fylldes med vatten, i vil-
ket en jäse med malt kaka
och sedan kochades grannen, som
hade sin plats i ett hörn av
en ängslada. När kallbrödet
eftersom den dag? var färdig, använ-
des detta åt till dricka vid maten
och under arbetet. I övrigt var
det även en del andra användare-
delar, så nämligen inför den flöjande
brösten.

Stätten börjades här i
Långäng. Dagen därinnan di fjordes
brygdonen, drickspannen, jäsen med
råfsepinna o. a. materialer samt

2 ibland ännu längre.

brödriken. Rängång ligger en fjär-
dingssväg från gården i riktningen
av söder. I denna utgång var stor
och rikskärl. Den omfattade 18
dagstjänor, d. v. s. att det ätzick
18 Rättstadsveckor för att nedlägg-
ga gräset i den stamma. De ha-
de till denna ringstads, uppfatta
av stads Rättstadsveckor med stads-
går och Rättstadsveckor i den västra la-
dan, men i den östra ladan var
en stadsveckor av gräset.

Efter intagning av morgonhaf-
fet var det en att kl 8 eller senast
5 förtaga morgonpromenaden dit.
Bort. Det var även de flesta gran-
narna, som hade sina utgångar
bort eller litet längre bort och det

ACC. N:R M. 9749:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7
Kunde väl inte på räkna, att det
blev från arbeten i släktkap die-
tens det var slätkarlarna, som
började på arbeta på tidigt, me-
dan råpersterna kommo först
vid fastlagsdags. Allt slätkarbete
gick nämligen bäst mellan dag-
gen till jän. De gamla brukade
därfor säga de unga slätkarlarna
var: "Har den faste egg till fast-
lagsdags?" Det var en gång en pojke
som sa till jän byrållan att grät.
Vad till honom ställde fråga om
det var fast, svarede gossen:
"Vad far levde var det dags (dagg)
men vad far dog, där daggen
(daggen)."
Pojken förstod inte att man

8
i fars tid vaknade medan man
söndaggen ännu låg. Men när så
var det väl för honom att jag blev
i fars vasa att den blev för gräset,
men var bort, när han började att
bli. — Efter ankomsten till Helsing
var det till att genast gripa till
arbetet. I början i den stora ma-
den, där det fanns möjligheter att
utöka skivorna och längs som
helst. I vasa för i fars man
för dag i detta arbete och aldrig
minde om fars, enligt vad jag vill
minnas. Matskåsen var fullt att
bli, varför man fällde mer ett
stort stycke på bagen, när man
såsom i fars var fullt på den
färd bagen, egande hela tiden att

9
detta arbete. Under 17-18-tiden kommo
fruntimpen medbrände fuktslen m.m.
Det var smörgåsar med rost och an-
nat pålägg, som då bestod till
maten. På 19 var det dagvard, be-
stående av röst eller mjölkvälling med
sovel, i det färska fallet kokas fläsk
och till mjölkvällingen förkoks ~~to~~ nöd
kött eller korv, som förvaras sedan
färska röst köttslakt eller smörgåsar
färska kalukött, eventuellt något an-
nat i sovelväg. Efteråt färdan inte
alltid, men var det vanligtast mjölk
efter röstoppa - pannkaka var inte
vanligt på den tiden - och färdas kram
eller kalupannkaka eller puding efter
mjölkvällingen. Efter maten, som in-
tog i köket, vilade man då

Till kl. 12, var efter arbetet föresat
Till kl. 3, då det var middag. Maten
då bestod av potatismos med rökt
gläsk och spikbiff samt filbunke
till efterrätt. Det kunde även vara
risgrynsa eller annan pudding med frukt
soppa eller sås mjölk till efterrätt
Efter middagen skulle man till kl.
4 em. Då var det inte alltid så
man sov isom efter dagvarden
utan hände det i stället så man
satt kvar kring det av skifas-
arbetet från ringringningen till
långt improviserad matbordet.
Var det någon från mat slätter.
Med mer. Måhade denne underhålla
laget med att berätta historier
och vad som hänt och inte hänt.

ACC. N:R M. 9749:11.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Arbetet fortsattes sedan till "sola-
gwällen" (Vallredningen), varefter man
under julsmyckningen hade stått
på den långa vägen hem. Vä-
gen varaf intåg inte under ar-
betet i utgången, men i stället be-
stod för kaffe med kapp vid hem-
konsten och så äro kvällsvarden,
som bestod av svart rågmjölsgröt
och mjölk. Maten fick för tillä-
ga och hon hade även mjölkvin-
ger och kaka och sylt. Men efter hemkonsten på kväl-
den fick hon hjälpa i detta arbete.
På morgonen det var ju besvär
med att få ut mjölkarna i betes-
lagen på morgonen och faga hem
den som skulle för mjölkningen.
Och det framman för det var ju ena för ena.

Måten till beqvaden frings barnen
sina skott och middagen brukade
var oföls komma med. Barnen
stannade gärna kvar i ängen och
frings till uppgift och gå till isen
och hämta dricksvatten till arbetet.
Jakter och i öfrigt bitida med
skandring av påfverskorna och
statterkallarna.

Efter några timmars vila var
det till och till stiga upp i den tidiga
morgonstunden och efter intaget
kaffe begy sig gående till arbetet
i Långäng igen. Det fanns nu det
äldre jelsonen som brukade stanna
kvar i skutan och sova där under
natten i höst, men detta fick han al-
drig hos oss.

Robert fortsätter nu: Samman-
tempo som under föregående dag,
men mestadels nu på bägar, då det
de inte fört hade tillförlitlighet, och för
bägarvingen. På kisten, d.v.s. skaden,
gick man utsläppta, och i bac-
kan gick man in. Klare släta
had hade en viss bredd, som på-
kades för in, och inom ramen
hans släta han fram till den
motsatta ändan av området för
släta. "Han har tagit sig för
ber in", sade man som den som
inte förmådde hålla jämna steg,
med sin arbetskamrat.

Var det soligt och varmt
vid, kunde vi se strängs nedan
efter dagvatten på den andra dagen

Draga upp det avslagna gräset för
fätra fjerna, rikast. Prästlärar. Det
gär gädder minns jag dock in-
te det sådana redskap. Kommit
till användning, men det har varit
jag min till "Brästa" (brädestad)
Det är det hade man för samma
gräset är efter är och de som
rättade vad var förtroget med
varas de skulle föredra ut det
hoppomlade gräset. Det är det
här in, var det till att riva ihop,
räfna och lyfta upp. Det rista
som nämnt skulle kallades för
törnsodd.

En förgiftad skottet dag för dag.
Det var det i början av juli månad,
då det är som varmast under

ACC. N:R M. 9749:16.

16
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

~~under~~ hela sommaren. Det blev
därför ofta ischa och regn under
tiden för slätesarbete i utängar-
na. Sednig skall jag glömma
hur underligt det var den första ve-
kan i juli 1895, således i år för
50 år sedan. På morgnen var
det klart, friskt och gott väder,
men vid middagstiden började
det gå ischa och snälla och inom
kort var himlen överdragen av ett
tycke molntäcke. Bristarna kom.
De varandra tät och många mest-
delar kunde man se från land,
och man hade tagit sig skydd mot
regnet. Fram mot kvällen hade
bruset gått över och så blev
det återigen uppe. Så ungefär

ACC. N:R M. 9749:17.

17
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

var vidsträckt för varje dag under
vinterns löp. På torsdagmiddagen
nådde man hade inte varit på
den tiden. Nådde oss den skräck-
ga nyheten om det förfärliga till-
fallet i en angelägenhet i Bäcker-
syd, Glammareda socken, där tre per-
soner blev ihjälslagna och sju
brända i källaren denna hädel-
se hade en allvarig ordning på
våra hästar och även lyfte med.
Hästar för alla som genom den-
na katastrof hade mistat sina
vänner och hästar. Sked det förut
varit dyrt och mycket kunde
det påfylla äskvadret, som övergick
frakten, så blev det nu så mycket
sorgligt att säga denna hemska

Rörelse, som timas vi blott
måga vi med avstånd härför.
Efter åskperiodens slut gick det
sedan snart för sig att inbär-
ga det förhållande häft i ladan.
Det hände ibland att man fick
någon häft i ladan och då lades
en pass mycket hö i varje kass,
att det blev lagom till en börda.
Det var då vanligt att man la-
de den första bägen över kass-
en och sedan tog den som
skulle ligga på plats vid den ena si-
dan och den som skulle lyftas
på bödan vid den andra sidan.
Där och en sträckt in sin hand
under botten och på stjärpe
man bägan, som därigenom

Kom på rätt köl och snörades
samt lyftes på den bärandes
mygg. I mån som köladan på-
höllas, så köades ströfet upp
och sedan man hade kommit
upp till järnhållningen, Enz
gavelrösten bröds ner, en stige
restes upp och så upplades det si-
sta köet på denna stige. När
det sista köet inlades och ladan
blir full skulle bräderna i gavel-
rösten återställas och påstade man
och strökat på jass kraftigt,
att det hörs vida omkring, så
att grannarna skulle höra att man
nu var färdig med detta arbete.
Samliga brukade även surra i detta
sammanhang såväl som vissa man

nat man hade lyftas till och "Ta-
gis Chien" såsom det hette. En hö-
lur av mindre format såg jag
en gång, waldivinad stångad
en bitada i en annan ring. En
det skulle vara ett offer. Till Oden
bästas nej jag ej.

Ett omkring halvannan
vetas tiden kunde varien på
grint av väderleksförhållanden
var skatten och förbättringen
klarat i ringarna. Den västra
skådan hade varit inte blivit så
fullproppad som den östra, men
förbättringen var i alla fall klar
nad över till.

Det frammanke ägnoblick
av mig kvar i det nordvästra

21
Hömet skulle avsluta släkten i
Långång och "Ta häven". Det gam-
la Tullu om häven höll i sig,
men det var ingen, som hade
sett någon häla i detta samman-
hang. Man förstod att det var
ett mycket, osynligt väsen, som
man i alla fall tog genom att
avsluta släktarbetet på ången.

Höst från ladorna i Lång-
ång hemhördes i "julasöskningar"
och längre fram på vintern. Det
blev många besök till Långång
för att bekämpa häst från årets
skörd. De brukade också bygga
kör på björket därinne och det
ta kör brukades överst i ladorna,
men häst hade förpackats och

det salunda blivit utrymmet även
för detta ändamål.

Sedan häst i utrymmet
hade inbuds, förstaten sluten
hemma i gädd. Det var liksom
det betydligt, när man hade kom-
mit hem med detta arbete. Man
slapp då att gå den långa vägen
mellan och till till och från
arbetsplatsen, man behövde man
heller inte bära utan fick man
sedan intaga sina måltider för
varje dag hemma vid bordet.

En gammal i stället, där man hade
en fjärding till störan, var
dock en något oavskatad mening
någon. Man sa ja liksom då
en av gästerna på länge vi är störan

i bröst, för då får vi stå mjölken
usksamvada.

Stigra Passer för bröst
enligt Skandalsmetoden var inte
kända på den tiden. En kändis
re från Sundsvalls trakten vil namn
Johansson inflyttade i slutet av
1890-talet till Kungälv, som han
hade inköpt. Johansson besökte
och enligt Skandalsmetoden och
han var den förste som använde
sig, hade på denna trakt. Öt-
ting av kläder och andra valvaller
hade då ännu inte slagit igenom
här, varför metoden inte blev i ge-
nom med det samma. Men
efterhand som valvällstodningen i
Kungälv av 1900-talet utbredd sig

Böjude denna Fokningsmetod
Jag häst att på småningom
sammändas av lantbrukarna även
här och numera är det väl
knappast någon bland dem,
som inte anviändes sig av Korr.
lantshäggan att upphänga kö-
et på.

Enligt den gamla metoden,
som före den tiden var bruklig
här, häggades häst på så sätt,
att det, sedan det blivit torrt,
lades fram till en häggplats
och upplades med två köror i
brett med lager sedan häggan
på och slutligen ett enkeltager
överst. Så att häggan fick en
siral byggnad med slutande
i släppen var 3 fathnar höga och 1 fathnar bred.

ACC. N:R M. 9749:25.

Kan du meddela detta för oss hälsan
int. skulle skadas för möjligen
intressanta regn innan. Huset
ködes in. Vi uppsatte ett flertal
sådana hälsningar och vi hade
sålunda "hälsnings"ar för ett
vissat avstånd från varandra. Den
största och längsta av dessa hä-
lsningar uppsattes i Broarna och
den brukade innehålla omkring
14 lass hö. Huset inködes rind
alla och var det stör. risk för
bromsar, av varo ständ de togo
fyll besen. Det var därför full
att köra under mulet tid eller
sent på en kväll eller på förmiddagen
innan solen ännu
hade kommit så pass högt upp

25

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jä skinner, och bronsarna ha-
de kommit i fäster.

Skut uppgavs jä Röstind-
ret i bågen. ~~En~~ Man gick jä
ett par plan nor, som utgjorde
ställning och vilades från syl-
den upp till klyften vid lada-
gårdens motsatta sida. Vid in-
gången till ladan var skriftesver.
Det vedlagt under tiden för hö-
bäckningar. Ställningen vatten-
begjöt / jä avslutade början och
detan i man av behov och
hade man för detta ändamål
en spann med vatten i beedskap.
En man var upp kört jä denna
ställning och hade det ä "stymet".
Det bästa i pränre spännet vid

gavels. Detta hö kallades för
"våringafoit" när det skulle an-
vändas under tiden för värbuket.
Och när det snitter spännet
och det där förvare höet skulle
några vinterfoder, medan det hö
som lades på det första spännet
användes på senhösten före jul.
Det alla sämsta höet lades
i höladan och kallades för lachö.
När höet kom upp var det en
jussan, som hade till uppgift
att lägga det i vägan. Man ha-
de då tvärrör i vägen, Me-
dan den ena kom upp med hö,
präglades den andra av den ges-
sen som hade detta arbete på
sin lachö.

ACC. N:R M. 9749:28.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kam mot slutet av juli
månad eller omkring den 15 avslu-
tades slätten hemma i gården,
då det gällde att "ta hären" även här.
Den vidlyftiga tiden att efterlämna
gräset på marken eller på: hur
till Odens hästar hade här av-
lagts för 50 år sedan, men mycket
tidigare kan jag inte säga. Men
slättergröten var fortfarande obliga.
Tivisk, när detta arbete var avslu-
tat. Det var högtidligt när slätter-
gröten åt. Den färga och arbet-
samma häskörden färg då bakom
och man kunde nu säga sig
siga till god. Slättergröten be-
stod av ett kompostgräs, belagt med
kanel ovanpå. För omkring 50 år

Tillbaka övergick ^{man} till användning
av risgrön till slättergrön, li-
som man redan dessförinnan
använde risgrön till fjäringgrön.
Som intressant till denna grön
användes även ägg och socker.

Om nu slår bra koppar, så få
vi snart äta slättergrön; var
ett stående fälskiskt hos de gam-
la, med de manade på arbetets
gång.

Slättergrön var hemmasmidat
av husemiden Rök i Långans. De
använde "Rökaliana", emedan han
var bekant med dess tillverkare.
Långans varo de s. n. Glöddaliana
och Djursaliana de här på Rökten
mest använda. Rökaliana var

svängs höjt uppåt mitt för den höj-
sa kraggen. För tillbehör väljor-
made bildkrage, en till vardes han-
den, men det fanns också de som
hade blott släta kraggar eller en
bakom för detta ändamål. I gamm-
byn Follnäska använde man
blott en kragge till höger hand,
till vänstra hand var det ett i skaf-
fet fastsett handtag som behöf-
vades fram. Bakom detta handtag
var skaplat sväns eller utformad
uppåt, så att den svängda delen
stod sig mot den vänstra armen.
Liktandes gjordes av en silfveris
och visades om till en skaplat.
Mesp kallade man styckstücken,
som var gjord av gammalt

skrä. Mespen var fastad i ett
ställ i beskapets inner sida.
En klerikare såg till med insigad
sinn för instickning av den med-
födes lunder slätt. Bognes eller
Bognesonen bestod av bognes och
bognes^{fästa} med vatten samt sämre.
Räpsan var fäst med rätt
skafi och ej med klymma vid
buvudet, som förhållandet var redan
på den tiden med de på mark-
naden röpa räpsorna. Risa räps-
fästa mestades alltid gånge Ram-
mare och Ramie varmed man kom
de repara räpsan, på så beteckades.
Under utväs gånge hade
de gamla märke till förbund om
olika slags väder och de gamla

ACC. N:R M. 9749:32.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

märkna följde man nog, fastän
det inte fullt var säkert hos de
plogar in. För "den bok" byrå man
sitt respekt och man var mycket
angelägen om att förhindret inte
gick bara förut på Almasan
fram, ty det var inte lyckligt.
I gårna där man var försenad
med förberedningen, hade man
får det att bli fridagen och vi
sa upp häst på förhindret även
om det inte var för. Folkmin-
nen skedde där, om det skedde
ut om gult.

Stellan kallade man för slätter-
gubbe. Det hade också om en
slätterkar som högs om, att han
efterlämnade slättergubben.

Stiftsväl anordnades på den
tiden på en del gårdar, men här
anordnades vi oss aldrig. Härav. Den
som anordnade ett stiftsväl, inbjöd
ett större eller mindre antal my-
dome. till att komma en eftermiddag
där på och påse hos honom.
Här ställen. Som bjöts på
gille - stiftsväl. och sedan följde
dessa på logan eller krus i
det gröna. Det var fröjd och
garnman vid påtarna tillfällen
och inte på något ställe och
skaf peders i samband här.
med. Stämman annan ersättning för
sitt arbete än gillet fick de som
deltog. Här inte. Brannan därefter för-
ring av stiftsväl, stiftsväl m.m. och

de oss sedan inbjuda till kula-
ss under påföljande dag.

En släkt-hjälpe företrädde
sina konsekwenter för den som
anordnat det sammna. Det var ju
anmärkt på som medfölldes på
en gång och när det gällde
att anse och bäga det sam-
ma, så var man i regel allt
för iakttagad för att kunna på-
gå. Alltså blott i rätt tid.

Den fagra skiffen som genom-
fördes på i Torsholmen åren 1864-1863,
utgillde den gamla byordeningen
enligt föreskriften att allt arbete
sitt till åren och ännu skulle med
krysser M. 2 en i Hvidaga. Den
gamla traditionen bibehålls ännu

den sista efter påsken en
privat översenskommelse mellan
bönderna. En bland dem förskade
dock den gamla seden och stäm-
made kvar i sin utgång till kyrkan.
Men kom även på lördagen. Men
sedan kom ett så gott hälft
regnflöd och hand på flöt av
och då sade hans grannar:

- Det ser man väl. Man hade ju
att man inte följde de gamla
bestämmelserna om frös från arbe-
te på lördagsaftonen.

Flödet var det som
utmärkte sig för obehaglighet i detta
säte. Men för var en Anhäng
slutet. Bratiska Salomon Rk.
man i Fallnasta slädde bra,

ihassi bröderna Johannes Gustaf och
Ivan Johansson i Torlag. Johannes
Gustafsson i Torlag. Johan Agren i
Sten m. fl. Menstrer att de bestod
framförallt i att hålla pien vass
och sedan att göra den smidigt
och lätt. I skolan och på iyrig
ärdsmark var det ganska skönt
att stå på höften kallade man
det för "hörd höja" eller hörd stötta.
Man satte därför ibland att pien
blev upprättad vid sådana ställen
och gick sedan långt till sig och
vika i ett eller två par ic.

Räfschäring kallade man den
svinn som delar i sketen med
att räfsa de. Dik stället sketes
ibland på Pövlan på Skutle

riparstoma heller inte vara sän-
re. De kunde vara mycket buk-
tiga och ripsen med fast och klän-
skätskaldana i sin sida fingo ör-
ga för att inte ripsstoma kom-
den för nära in på, ty då kun-
de det ha varit ett vatten i bryn-
tan och därmed skadorna på
att bli inte blev vassa.

På brynsta (16 augusti) mi-
ste slätten vara avklarad, ty efter
den dagen gick det inte att bry-
na skottarna vassa, som man
gjorde. Tyvärr var slätten
avklarad långt förut och var det
endast i svårast fall, som man
var på pass senare med detta
arbetet, att det inte till den brynsta kom.

Förhösten.

I slutet av juli månad,
när skåten var fullad och hö-
st inbjudet, vidtog förhösten eller
förhuggningen. I den gamla
tiden före kriget skiftes rågg
man blott genom och stöps av
björken, som sedan spirade ut igen
och kunde geas på sin plats i
många år efteråt. Särskilt på 25 år
tillbaka hade vi björka i bärdsta-
barken, vilka på så sätt blivit
behandlade vid förhuggning för mån-
ga år tillbaka, ja kanske för ett
helt sekel sedan. Orsaken var för
när på så sätt påstade höv
var att björken sad, när hon en
gång i tiden kunde tala.

Ung, min Popp.

Läst pösa min Popp.

Så väder jag väge upp.

Löfvingehuset i 1890. Enligt
tollgick Salunda, det man ut-
valde för varje år ut visst om-
råde, där man skulle kugga ner
ett visst antal av björkarna samt
rensa upp för buskar och små
därstades. Först med nya och med
såg och nya medfärdade skatena
skädes, varefter de gjavs sig i kast
med upprepning av buskage-
na. De björkarna och jorharnas
löst kom också med en löfvinge
eller löfvinge avkasta lövet i
hagen längt. Lövet lades i höga
stäng björken och sedan bankes det

2 Näsar, jämheten kallade, som de användes till vinterföddring av fåren som svåra fött på desamma.

De högg på minas 800 Näsar, men ofta var det oönskligt mer. Allt fanns de lantbrukare som höstat ända till 1000 Näsar för, be- roende på det antal får man hade. Sedan lövet nävat, upphängdes Näsarna på yttergrenarna till det an- döade trädet. Efter omkring en veckas förhållning inhöjdes lövet och lades till förvaring uppe på skindes.

Böveden upphängs och lades: Näsar senare på hästen samt hem- höjdes sedan och ständigt till kasern.

Näsen användes också till

löst. Replikens anseende för att
vara bra till färd, men i anseende
det att till Röstförel.

och flera orsaker medstades för
skillem. När i början av 1900-talet.
Den främsta orsaken var Trivsel-
tan, att det inte längre gick för
sig att anskaffa sommarställe
till färd. I mån som hanka.
gårdens gård av Rå församling el-
der utlystes mot Rå gårdens
gård. Gårdens lantbrukarna möj-
ligheten att få en ingärdad be-
tebete för färd. Båda vore med
vård och bär både för Rå och ut-
ter och Råskild anseende de båda värld-
rigen. När det varit en stor saknad
efter dessa anseenden. Både att
kunna sig den förmågan i den stora utövningen till.

[illegible]

Wm. H. Burrows